

מונה ליזה חיה בחולוני

מ בקר אמנות שעבר באחת מ- תערוכותיו של משה שמיר, אמר ל- צייר הצעיר ברצינות מוחלטת: „חבל על המאמצים שלך. אתה מבזבז כשרון נדיר. תפסיק לצייר, בשטח הזה אין לך שום עתיד. תתחיל לזייף, אתה תעשה בזה מיליונים!“

שמיר זוכר אותו מבקר לראון עולם. „אני מחקה אחרים? אז מה אם ציירתי את המונה ליזה. כל הגדולים ציירו את ה- מונה. אפילו דאלר צייר אותה. זה לא נקרא להעתיק. זה נקרא לחדש את הקלא-

ונוס ושרון טיים

דוגמנית בשם דליה אביבי, בת 24, שבשעותיה הלבשות משמשת כפקידה במוסד ביטחוני בתל-אביב. טייט עולה אצל שמיר מתוך ביצה שעל דפנותיה ניגר דמה השפוף. „מהרגע שקראתי על הרצח, היתה לי התמונה הזאת בראש“, מסביר שמיר.

בהשראת ציורו המקורי של בוטיצ'לי, „עלייתה של ונוס“, צייר משה שמיר את ונוס בדמות השחקנית שנרצחה, שרון טייט. עזרה בהעלאת חיטוביה המפורסמים של שרון,

סיקה. אני לא משפץ יצירות של ציירים גדולים. אני מכניס בהן רענונות חדשה.“ הצייר שמורה בדים כמעט כמו ליאור נארדו דה-וינצ'י, או כשנחתת עליו ה- מוזה, כמעט כמו בוטיצ'לי, או כמו שקורה לעתים קרובות לו אה-לה סאלבאדור דאלי. „האבא הרחנני שלי“, כפי שטוען שמיר, בין אם דאלי ראוי לכבוד זה או לא. הוא בן 24, עגול פנים וממוצע-קומה ושוטף בעברית בעלת מיבטא רומני מודגש. הוא נולד בבוקארשט ועלה ארצה עם אמו בהיותו ילד. בגיל 16 נתנה לו אמא את ברכתה והוא יצא פאריזה. „עשיתי שם הכל. הסתובבתי ברחובות, ישנתי מ- תחת לגשרים, עבדתי בתור מלצר במיס- עדות ועבדתי בבית-חרושת לעטים-נוב- עים.“ אל נחלת-חלומותיו הגיע שמיר כ-

החדש שלו לאכסמפלאר העתיק של ליאונרדו דה-וינצ'י. „אני לא מעתיק ציירים“, אומר שמיר, „אני מכניס נשמה רעננה לציורים עתיקים. ובכך אני יוצר ציור חדש שהוא כולו שלי.“

מונה ליזה בין בוטיצ'לי עירום למונה ליזה לבו- שה אין הדוגמנית טורחת להרבות כסות. כשהוא מתרכז בעיניה, מנסה שמיר להחזיר את המשחו-